

nogle områder, som var under national kompetence, og som ikke på nogen måde kunne angribes af EU-systemet.

Det viser kort sagt, at mekanismerne i EU virker. Der er et Ministerråd, som efter konsultation med deres hjemlige parlamenter og deres politiske bagland går tilbage til forsamlingen i Bruxelles og siger: Her er vi enige om alle sammen, at det her er simpelt hen at gå for vidt, og hvis der skal være nogen som helst form for indgreb i strejke- og konfliktretten, så hører det selvfølgelig under den nationale kompetence. Det skal EU ikke blande sig i.

Så må man tåle, at den frie bevægelighed bliver hæmmet. Det må man leve med. Det lever vi jo også i øvrigt med i vores nationale hverdag. Hvis der er en strejke- og konfliktret, der håndhæves, så er der altså også en krænkelse af den frie bevægelighed, som vi gerne vil have inden for vores egne grænser.

Så jeg synes, at forslaget er overflødigt, men det er ikke en uvæsentlig diskussion at have, og det er da et meget vigtigt spørgsmål at diskutere. Jeg synes blot, at spørgsmålet er helt overflødigt, da Danmark allerede har taget den stilling, som Enhedslisten ønsker at få stadfæstet ved en beslutning i Folketingssalen.

Kim Behnke (FP):

Vi har flere gange rejst spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen overhovedet skal have en initiativret. Spørgsmålet er jo, om man i EU-systemet skal spilde ressourcer på, at Kommissionen sidder og udtænker mærkværdige forslag, og når de så bliver forelagt i Ministerrådet, så får Kommissionen besked om, at det var en dårlig idé.

Vi mener, at tingene skal gå den anden vej rundt: at det er Ministerrådet, der bruger Kommissionen som et sekretariat, og når Ministerrådet har nogle opgaver, det ønsker løst, så beder det sekretariatet, Kommissionen, om at løse dem.

Det her er et godt eksempel på, at Kommissionen ikke kan forvalte at have en initiativret. For hvis man havde startet med at spørge i Ministerrådet, om det overhovedet havde nogen interesse, så havde man fået det svar, at det har det ikke. Og så havde man ikke spildt en masse penge. Det har sikkert kostet mange penge i EU-systemet, at man har lavet forslaget om indgreb i strejke- og konfliktretten.

Med de udsigter, der er til, at der skal optages flere medlemslande, og med udsigten til, at

vi kan frygte et system, hvor man, når man ikke kan blive enig om, hvor mange kommissærer der skal være, begynder at have vicekommisærer og alt muligt andet, så får vi altså et system, hvor der sidder ekstremt højt betalte kommissærer og hele deres sekretariater.

De kigger på et blankpoleret mahognibord og ved ikke rigtig, hvad de skal give sig til, men de er godt klar over, at de på et eller andet tidspunkt vil blive stillet til regnskab for, hvad de har brugt de mange penge til. Her vil spørgsmålet melde sig: Hvad laver I? Og hvis svaret er: Vi laver ikke noget, ja, så bliver det pågældende område selvfølgelig nedlagt. De vil derfor sidde og kigge ud af vinduet og få alle mulige forrykte tanker om, hvad der skal laves direktiver om.

Hvorefter vi forslag efter forslag skal bruge Ministerrådet som bagstopper for at forhindre, at det bliver til realiteter. Langt hen ad vejen har vi også tillid til, at det sker i Ministerrådet. Men vi har jo oplevet, at når der pludselig er valg i et af EU-landene eller der er andre ting, der trænger sig på, så kan også Ministerrådet lade sig friste og pludselig indføre regler om braklægnings af landbrugsjord og andet, som ikke engang er godkendt i de nationale parlamenter. Derfor bør denne her sag stå øverst på tavlen, når vi skal finde argumenter for at fratage Kommissionen initiativretten.

Så over til beslutningsforslaget fra Enhedslisten. Vi støtter et hundrede procent beslutningsforslaget. Vi glæder os så over, at udenrigsministeren i dag kan meddele, at der ikke er brug for beslutningsforslaget, men derfor støtter vi det nu engang alligevel. Der er brug for, at der kommer en melding også fra det danske Folketing, som bakker op om den linje, regeringen har valgt, nemlig at EU ikke skal gribe ind i strejke- og konfliktretten.

Argumenterne om, at hvis nu lastvognschaufførerne blokerer grænseovergangene, så forhindres den fri bevægelighed af varer, holder ikke. Man skal i forhold til den fri bevægelighed gerne have det sådan, at det er lige så nemt at krydse landegrænserne, som det er at bevæge sig rundt i de enkelte lande.

Vi har jo oplevet under konflikter i Danmark – ikke så meget denne her gang, men tidligere – at specielt søfolk havde for vane at lade færgerne ligge stille, så den interne transport i Danmark gik i stå. Det løste vi så nationalt. Hvis der bliver problemer ved grænseovergangene, så skal det løses nationalt, for når lastvognschauf-